

Thierry Blondeau

Po studiích literatury a hudby v Paříži a v Berlíně se rozhodl věnovat výhradně skladbě. Byl stipendiantem Villy Medicis v Římě v letech 1994 až 1996, následovaly rezidence na mnohých festivalech v Německu a ve Francii. Jeho tvorba obsahuje skladby pro nejrůznější formace, důraz však klade na komorní hudbu. Od roku 2003 vyučuje akustickou a elektroakustickou skladbu a na Univerzitě Maxe Blocha ve Štrasburku. Dechový kvintet č. 2 **Volée (Vyzvánění zvonů, 2011)** vznikl na objednávku souboru *le concert impromptu*. Pro napodobení zvonů skladatel využil veškeré spektrum hudebních prostředků. Použil velmi harmonická multifonika, která věnoval anglickému rohu a fagotu. Vznikají tak jakoby rušivé elementy, podobně jako když více zvonů současně zní. Skladba končí utichajícími zvony, až do posledního zvonu, dokud zvuk neustane.

Jan Rybář

"Skladba **Temperamenty** byla napsána v první polovině roku 2012. Její titul však paradoxně vznikl až po jejím dokončení. Přemýšlel jsem o názvu, nechtěl jsem ji „suše“ pojmenovat Dechový kvintet. Pak jsem si uvědomil, že se skládá ze čtyř charakteristických částí, které jsou svojí povahou značně odlišné – obdobně odlišné jako lidské temperamenty. První úsek, postavený na pomalu se proměňující hramonii a rytmizovaný neustále se opakujícími patterny (připomínajícími nápěvky či ptačí zpěv), plyne až nevzrušivě flegmaticky. Výrazně rytmická druhá část obsahuje mnoho až sarkasticky rozjařených prvků, které nemají daleko k povaze sangvinika. Po ní následuje pomalá plocha složená z vydržovaných tónů a výrazně diatonického materiálu. Její vyznění je místy až melancholické. Poslední úsek je opět výrazně rytmický a jeho materiál je složen z různých kombinací předem připravených akordů. Výraz této části působí cholericky a značně neklidně, až splašeně. Celý dechový kvintet je tedy kontrastní a věřím, že i vnitřně bohatý."

16. 10. 2012

Kostel sv. Vavřince, 19.30 hodin

LE CONCERT IMPROMPTU

(Yves Charpentier – flétna, Michaela Hrabánková – hoboje, Jean-Christophe Murer – klarinet, Susanne Schmid – lesní roh, Vincent Legoupil – francouzský fagot)

Tomáš Pálka – recitace

JAROSLAV RYBÁŘ (*1942)

Rozhovor pro pět nástrojů

TOMÁŠ PÁLKA (*1978)

Sněhy, popely

BERNARD DE VIENNE (*1957)

Sables / ČESKÁ PREMIÉRA

THIERRY BLONDEAU (*1961)

Volée / ČESKÁ PREMIÉRA

JAN RYBÁŘ (*1981)

Temperamenty / SVĚTOVÁ PREMIÉRA

Dramaturgii koncertu připravil Jan Rybář.

Koncert je bez přestávky.

LE CONCERT IMPROMPTU francouzský dechový kvintet *le concert impromptu* je jediným dechovým kvintetem ve Francii, jež je jako stálý soubor zaštitěn ministerstvem kultury. Soubor *le concert impromptu* má mnohaletou tradici, natočil několik CD a vystoupil mnohokrát ve francouzských televizích a rádiích.

Originalita souboru spočívá hlavně v tom, že se jeho členové rozhodli jít za hranice interpretace skladeb. Přidali například hru zpaměti. Díky tomu mohou provést scénicky jednotlivé skladby, ale i celá hudební představení. Posluchač se stává zároveň divákem originálního hudebního divadla, kde místo řeči vládne hudba, připojí se divadelní osvětlení a kulisy. Každoročně tak vznikají nové projekty a nové spolupráce se soudobými francouzskými autory, tanečníky a choreografy.

Slovo k programu

Jaroslav Rybář

"Ve skladbě **Rozhovor pro pět nástrojů (1976)** představuje každý z nástrojů určitý vyhraněný subjekt. Její průběh tvoří střetávání a posléze sjednocování rozdílných přístupů k výchozímu materiálu. Odlišné postavení zde má pouze lesní roh, který jako jediný stojí v opozici proti ostatním a představuje zde agresivní absolutistický element. Název vyplynul ze záměru dát jednotlivým instrumentálním partům co nejuvolněnější dikci v rámci plynulé hudební plochy.

Dechový kvintet **Rozhovor pro pět nástrojů** byl napsán v roce 1976 a poprvé zazněl o rok později v podání Dechového kvinteta 74, které skladbu posléze nahrálo pro Český rozhlas. Tatáž nahrávka pak vyšla také na CD Ateliér 90."

Tomáš Pálka

"Skladba **Sněhy, popely** pro klarinet a recitátora je reakcí na básnickou tvorbu Zdeňka Wolfa. Prolínám zde více básnických textů autora v rámci jednoho kompaktního pásma, které propojují latentní vazby mezi jednotlivými básněmi (*Zápas, *** I pro vaši řeku..., Z tíhy, *** Až pokořený..., Pouť, *** O růži...*) ze sbírky *Stahy*.

Zastavení času, kterým ke mně Volf promlouvá, se promítá do celku kompozice, kde ticho či echo zastupuje neméně důležitou roli tektonického spektra skladby. Je to podobný princip jako u mluvy, kdy jednotlivá slova vyžadují jisté oddělení od slov ostatních tak, aby byl více zdůrazněn jejich

skutečný význam nebo důležitost. A právě toto ticho, které následuje, umožňuje. Klarinet a recitace vystupují z ticha a vytváří určitý dialog, ve kterém oba „řikají“ totéž, každý však svou řečí..."

Bernard de Vienne

Jeho tvorbu ovlivnili především tito čtyři skladatelé: Claude Debussy, Arnold Schönberg, Luciano Berio a Carlos Roqué Alsina.

Zajímá ho poezie, jejíž zvukomalebnost a filozofii aplikuje k tvoření hudby, která je barevná, nápaditá a různorodá. Pro Bernarda de Vienna je charakteristické multitematické uspořádání různorodých charakterů, které se ve variacích, a ve variacích na variace stále navracují.

Jeho poslední CD „Les indentité remarquables“, které je monografické bylo nahráno souborem *le concert impromptu* a klavíristou Brunem Benthais a obdrželo cenu „4 diapasons“.

V roce 2012 vyšla publikace o Bernardu de Viennovi „Hudební řeč Bernarda de Vienna“ od Josepha Delaplaceho v pařížském univerzitním nakladatelství l'Harmattan.

Třetí dechový kvintet Sables (**Písky, 1997**) vznikl na objednávku festivalu Berlioz a souboru *le concert impromptu*. Na tomto festivalu byl premiérován v srpnu 1997.

Pro tuto skladbu vybral skladatel pouze hlubší nástroje z dechového kvinteta - altovou flétnu, anglický roh, basový klarinet, lesní roh a fagot - za účelem získání bohaté palety barev a tónů, ať už těch měkkých, sladkých a nebo těch tvrdě znějících, velkých, opulentních.

Odkud pochází název skladby?

Písky si můžeme představit v mnoho obrazech:

Vzdálené původy, bouřlivé a rozmanité..

Pohyb a nestabilita...

Větry a bouře...

Moře a pouště...

Černá barva...

Růže...

Ale také třeba písky, které šeptají, zpívají, piští, hučí či řvou...

A hlavně, neúprosný tok času koncentrující se v nejužší části trychtýře přesýpacích hodin.

„V přesýpacích hodinách si můžeme představit mnoho ztracených okamžiků. Útěšné znamení toho, že čas letí, aniž by mizel. Zkvalitňuje se ve své podstatě.“ (Ernst Jünger - přesýpací hodiny)